

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 211/2018
12.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Дошен, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Дејан Степановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 849/17 од 04.10.2017. године, у седници одржаној 12.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 849/17 од 04.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2698/15 од 24.05.2016. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му, на име учествовања у изградњи стамбеног објекта у ..., у улици ... број ..., исплати износ од 4.941.765,20 динара, са законском затезном каматом почев од 09.06.2009. године до исплате, као неоснован. У другом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.060.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 849/17 од 04.10.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође

нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, странке, и то тужилац као власник и заступник предузећа „... продукт“ и извођач радова, а тужена као инвеститор, закључиле су усмени уговор о изградњи и адаптацији таванског простора са доградњом дворишног крила зграде која се налази у улици ... број .. у Надлежни орган општине на којој се објекат налази издао је одобрење односно дозволу за градњу и то за извођење радова на адаптацији таванског простора са доградњом дворишног крила зграде ради формирања стана број .. по структури трособног укупне површине 129,67 квадратних метара према постојећој инвестиционо-техничкој документацији. Тужилац је уговор закључио као власник и заступник предузећа „... продукт“ и то као извођач радова, а тужена је уговор закључила као инвеститор. Између странака никада није био сачињен писмени уговор о грађењу, а није направљен ни понуђачки предрачун радова. На градилишту није вођена законом предвиђена обавезна грађевинска документација. У току извођења радова тужилац и тужена су преговарали о томе да постану суинвеститори на овом објекту, али до закључења таквог уговора никада није дошло. Сачињено је више нацрта међусобних уговора, као што су уговор о грађењу и уговор о заједничком инвестирању у адаптацију тавана у стамбени простор, али нису потписани, те се свде на предлоге за закључење уговора. Због тога је тужилац прекинуо извођење радова, па је тужена ангажовала стручно лице које је утврдило до ког степена су радови изведени и то лице је формирало професионалну грађевинску књигу са скицама. Тужилац никада није оспоравао описане количине у књизи, већ је само додао оно што је сматрао да је изостављено. Након тога, адаптацију је завршио други извођач радова. Груби радови које је тужиочева фирма извршила су радови на две терасе на четвртном спрату и у поткровљу – груби грађевински радови са пројектном документацијом и усаглашеним изменама. Завршне радове у поткровљу је извео други извођач. Вредност изведених радова (која износи преко 37.000 ДЕМ) је једнака средствима које је тужена тужиоцу исплатила за обављене грубе грађевинске радове на објекту и висина ових износа није спорна, тако да је тужиочева фирма која је извела грубе грађевинске радове, за те радове и исплаћена у целости. Тужиочева фирма „... продукт“ и даље постоји.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев неоснован.

Одредбом члана 630. став 2. Закона о облигационом односима, прописано је да уговор о грађењу мора бити закључен у писменој форми.

Правилно закључују судови да тужилац нема активну легитимацију за подношење тужбе, пошто је договор о адаптацији и доградњи спорног објекта постигнут између тужиоца као заступника фирме „... продукт“, која је изводила радове и тужене, која је те радове инвестирала. У овом послу тужилац никада није иступао као физичко лице, већ је његово предузеће „... продукт“ извело грубе грађевинске радове на спорном објекту у складу са пројектном документацијом, након чега је градилиште напуштено, а завршне радове је извео други извођач.

Такође, између парничних странака никада није закључен никакав правни посао, односно уговор друге врсте и тужилац и тужена нису били у међусобном правном односу. Сачињено је више нацрта међусобних уговора који нису потписани, као што су

уговор о грађењу и уговор о заједничком инвестирању у адаптацију тавана у стамбени простор, али исти не производе правно дејство, јер до потписивања тих нацрта и реализације уговора, у смислу заједничке сарадње између тужене и тужиоца као физичког лица ради предметне изградње, никада није дошло, те тужилац и тужена никада нису ни постали суинвеститори у адаптацији и доградњи спорног објекта, односно нису ни закључили нити реализовали уговор о заједничкој изградњи истог.

Правилно закључују нижестепени судови да између тужиоца и тужене није било ни закљученог уговора о ортаклуку, иначе регулисаног одредбама параграфа 723. до 758. Српског грађанског законика, који се као правна правила примењују, на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 06. априла 1941. године и за време непријатељске окупације, а за који уговор није ни предвиђена писмена форма, и томе дају разлоге које је прихватио и овај суд.

Како је другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, супротни наводи ревизије који представљају понављање навода истицаних у жалби на првостепену одлуку нису основани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић